

den Tid, da denne Lov øver sin Virkning, jeg er overbevist om, at den vil øve god Virkning og være let at praktisere. Jeg skal blot pege paa en enkelt Kapitalfejl, som det ærede Medlem gjorde sig skyldig i. Han regnede med det Plus i Indtægter, som fremkommer, naar man sammenligner den vedtagne Finanslov for 1912—13 — behandlet paa den Maade, som Loven om Henlæggelser til Reservefonden byder, og med Tillæg af de 2 pCt. — med det Resultat, som det nu foreliggende Finanslovsforslag for 1913—14 vil give. Derved fik han et Plus paa, saa vidt jeg erindrer, $2\frac{3}{4}$ Mill. Kr., og saa spurgte han: Hvor vil Finansministeren nu faa Raad til at udrede de $2\frac{3}{4}$ Mill. Kr., han har jo allerede lagt Beslag paa alle Indtægterne gennem de foreslaaede Udgifter? Det ærede Medlem glemmer ganske simpelt, at det jo allerede har vist sig, at Indtægterne i Finansaaret 1912—13, bortset fra de i sidste Samling vedtagne Skattelove, vil gaa ind med et betydeligt større Beløb, i hvert Fald med 4 à $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mere end budgetteret. Denne Kendsgerning har jeg allerede peget paa under Behandlingen af Skattelovene i Fjor Foraar, og jeg har netop bygget den Reduktion af mine Skattekrav, som jeg foretog i det sidste Stadium af Forhandlingen, paa en udførlig Paavisning af, hvorledes de da opnaaede Regnskabsresultater for 1911—12 viste, at de forskellige Indtægter, uanset de nye Skatter, vilde stige med saa og saa meget mere end beregnet. Denne Stigning tager det ærede Medlem aldeles ikke Hensyn til her, thi hvis han gjorde det, forsvandt hans $2\frac{3}{4}$ Mill. Kr. komplet. Og hvis han saa vil sige, at saa vil ogsaa Indtægterne for 1913—14 stige ud over det budgetterede, svarer jeg: Ja, det vil de rimeligvis og forhaabentlig, men hvis de gør det, er der ogsaa rigeligt Overskud til, at vi deraf kan foretage den omtalte Henlæggelse, som jo skal opføres paa Budgettet for 1915—16.

Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) var bekymret for Husmandsobligationerne. Jeg kunde mærke paa det ærede Medlem, at han syntes, der var noget næsten djævelsk raffineret i den Tanke, at de stakkels Husmænd skal slide og slæbe for ud af Renterne af deres Obligationer at tilvejebringe Penge til Fæstningsværker — saa ond havde det ærede Medlem næsten ikke troet, man kunde være. Jeg kan ganske berolige det ærede Medlem, ligesom jeg kan berolige ham med Hensyn til hans Udtalelser om, at nu skulde altsaa Pengene

til de ekstraordinære Militærudgifter tages af Skatterne. De skal, som jeg har gjort opmærksom paa, tages af Kassebeholdningen, og jeg har ogsaa dokumenteret, at Kassebeholdningen nu er stærk nok til, at denne Udgift kan afholdes deraf. Derfor bringes denne Udgift ikke i Regning paa Balancen, hvad jeg udførlig godtgjorde ved Fremlæggelsen af Finanslovsforslaget. Der er aldeles ikke Tale om, at en eneste anden Udgift bliver holdt tilbage eller formindsket for denne Udgifts Skyld, og heller ikke er der Tale om, at der er paalagt eller tænkes paalagt Skatter for dens Skyld. Det er ganske simpelt en Udgift, der afholdes af Kassebeholdningen i Stedet for ved Laan, og jeg skulde ikke tro, at det ærede Medlem eller nogen anden kunde have noget imod, at vi nu sidder saa vel i det, at vi er i Stand til at klare os selv i Stedet for at forøge vor i Forvejen tilstrækkelig store Gæld til Udlandet. Og hvad Husmændene angaar, kommer de — det er vel næsten overflødig at sige det — ikke til at betale en Øre mere eller mindre, fordi vi har solgt Husmandsobligationerne til Hypotekbanken, saaledes som for øvrigt selve Loven tvinger os til at gøre.

Til det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) skal jeg endnu gøre en enkelt Bemærkning. Det ærede Medlem spurgte mig til sidst i en meget forarget Tone og med næsten dirrende Stemme, om vi nu ogsaa skulde døje den Forsmædelse, at vi overfor et internationalt fremmed Finanskonsortium havde paataget os Forpligtelsen til at binde vore Udgifter til sociale Formaal og til Samfærdelsesformaal. Jeg gad vide, om der, naar det ærede Medlem spørger saadan, et eneste Øjeblik i hans Hjerne opstaar den Tanke, at det virkelig kunde forholde sig saaledes. Jeg maa antage, at det er en rent oratorisk Blomst fra det ærede Medlems Side. Det ærede Medlem ved vel nok, at naar man optager et Statslaan, kan der tages visse Forbehold, men at disse Forbehold selvfølgelig maa gøres gældende inden Statslaanets Stiftelse og meddeles Lovgivningsmagtens Repræsentanter, naar Lovforslaget behandles. Naar dette ikke er sket, ligger der allerede deri klart og tydeligt, at der ikke er taget noget saadant Forbehold, som han nævned, og det kunde jo fornuftigvis heller ikke tages. Jeg kender forskellige Statslaanstransaktioners Historie, men det er mig ikke bekendt, at der nogen Sinde har været opstillet en saa vag og svævende For-